

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupené JUDr. Leošem Strouhalem, advokátem, se sídlem Vraclavská 200/II, Vysoké Mýto, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 6. 3. 2009, č. j. 50 Cad 6/2008 - 54,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, JUDr. Leoši Strouhalovi, advokátovi, se sídlem Vraclavská 200/II, Vysoké Mýto, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1993 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 16. 7. 2008, č. X, byla žalobkyni zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek zakotvených v ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí ze dne 3. 7. 2008 žalobkyně není plně invalidní, neboť z důvodu nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 40 %. Nedošlo tedy ke splnění podmínky uvedené v § 39 zákona o důchodovém pojištění, dle které je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu nepříznivého

zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Usnesením žalované ze dne 24. 9. 2008 byla v souladu s § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), opravena první věta odůvodnění rozhodnutí žalované, neboť v ní bylo nesprávně uvedeno, že rozhodnutí bylo založeno na posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí, posudek však byl vyhotoven Okresní správou sociálního zabezpečení ve Svitavách.

Proti zmíněnému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, v níž vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím žalované z důvodu, že nebyl dostatečně posouzen její zdravotní stav. Žalobkyně v ní nesouhlasila také s tím, že její stav byl posuzován u místně nepřislušného orgánu, čímž zbytečně došlo ke zvýšení nákladů, jak u žalobkyně tak u žalované.

O žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 6. 3. 2009, č. j. 50 Cad 6/2008 - 54, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl. Své rozhodnutí založil na posudku orgánu příslušného k posouzení invalidity žalobkyně v přezkumném řízení, a to Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „PK MPSV“), pracoviště v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2009, č. j. 2008/1974 - HK. Soud se ztotožnil se závěrem PK MPSV, že procentní míra poklesu soustavné výdělečné činnosti činila u žalobkyně pouze 40 %, a proto jí nárok na plný invalidní důchod nevznikl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dne 2. 4. 2009 kasační stížnost, která byla následně doplněna právním zástupcem stěžovatelky. V kasační stížnosti uplatňuje stěžovatelka kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a současně vady řízení před správním orgánem. Tyto důvody stěžovatelka shledává především v tom, že nebyl správně zjištěn její zdravotní stav, posudek vydaný PK MPSV, na němž je založeno rozhodnutí krajského soudu, je nedostačující, v mnoha ohledech nepřesný a nekonkrétní, a že členem posudkové komise nebyl lékař se specializací na ortopedii, který by jedině mohl posoudit jednu z příčin jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu - postižení v oblasti páteře. Stěžovatelka byla také přesvědčena, že u ní byly dány podmínky pro použití ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, a že by jí tak při posuzování poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti mělo být přičteno 10 procentních bodů. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud dospěl k závěru, že mezi účastníky po předchozím řízení zůstala sporná otázka spočívající v odborném posouzení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky. Za účelem posouzení této otázky si krajský soud vyžádal odborný posudek PK MPSV, která nově posoudila celkový zdravotní stav stěžovatelky včetně poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti a zhodnotila invaliditu stěžovatelky ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Členkou PK MPSV byla také odborná lékařka z oboru

neurologie. Při posudku PK MPSV vycházela z lékařských nálezů doložených ve spisové dokumentaci Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Orlicí a Okresní správy sociálního zabezpečení ve Svitavách, ze zdravotní dokumentace ošetřujícího praktického lékaře a z vyjádření k pracovnímu zařazení praktické lékařky ze dne 6. 10. 2008. Stěžovatelka se zúčastnila jednání posudkové komise, na kterém byla vyšetřena odbornou neuroložkou. Z posudku PK MPSV je dále zřejmé, které lékařské nálezy měla k dispozici. Na základě předložené zdravotnické dokumentace a přehledu zdravotního stavu stěžovatelky dospěla PK MPSV k diagnostickému závěru, z něhož určila míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky na 40 %, čímž potvrdila stejný závěr obsažený v rozhodnutí žalované. Z posudku PK MPSV vyplynulo, že u stěžovatelky byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav v důsledku více onemocnění, z nichž za rozhodující PK MPSV považuje karcinom rektosigmoidu, stav po aktinoterapii a chemoterapii bez známek recidivy onemocnění. Zdravotní stav stěžovatelky je však v tomto směru po absolvované onkologické léčbě, která skončila v září roku 2003, příznivě stabilizovaný. Ostatní onemocnění byla při posudkových závěrech brána také v úvahu, zejména se to týkalo chronického vertebrogenního alogického syndromu, kde byl zjištěn příznivý efekt předchozí léčby. PK MPSV závěrem konstatovala, že stěžovatelka nebyla ke dne rozhodnutí žalované plně invalidní, nýbrž pouze částečně invalidní.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu plyne, že krajský soud vycházel při svém rozhodování zejména z posudku PK MPSV, který zhodnotil i porovnáním s výsledky dokazování ve správním řízení. Krajský soud dále dospěl k závěru, že posudek vytvořený PK MPSV splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, neboť uvedl, že posudkoví lékaři vzali v úvahu veškeré námitky stěžovatelky uvedené v žalobě, pečlivě přezkoumali její zdravotní stav a posudek o tomto obsahuje vyčerpávající závěry. Stejně tak se soud vypořádal s námitkou stěžovatelky, že k dostatečnému posouzení jejího postižení v oblasti páteře by bylo třeba, aby byl členem posudkové komise také ortoped, neboť uvedl, že ze zdravotnické dokumentace je zřejmé, že zmiňované postižení bylo opakovaně vyšetřováno právě neurologem, proto má soud za nepochybné, že ve věci stěžovatelky byla neurologická odbornost lékaře PK MPSV na místě. Soudu tedy nezbylo než dojít k závěru shodnému se závěry obsaženými v posudku PK MPSV, tedy, že stěžovatelka nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí plně invalidní podle § 39 zákona o důchodovém pojištění. Krajský soud se dále vypořádal také s námitkou stěžovatelky týkající se toho, že k prošetření jejího stavu došlo u místně nepřislušného orgánu, neboť uvedl, že k posouzení zdravotního stavu stěžovatelky došlo u orgánu, který tím byl pověřen usnesením České správy sociálního zabezpečení, tedy u referátu lékařské posudkové služby ve Svitavách, poté co byl z důvodu podjatosti z posuzování vyloučen referát lékařské posudkové služby v Ústí nad Orlicí.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v rozsahu stěžovatelkou uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka svojí kasační stížností napadá především závěry učiněné PK MPSV, se kterými se neztotožňuje. Nejvyšší správní soud se již obdobnými případy zabýval dříve a dospěl k závěru, že co se týče posudku PK MPSV, jedná se o důkaz provedený v soudním řízení před krajským soudem, a proto musí být soudem hodnocen jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, se zřetelem k § 64 s. ř. s. Pokud pak tento posudek zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Za úplný a přesvědčivý pak lze považovat posudek, v němž se posudková komise zcela vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které namítal účastník uplatňující nárok na invalidní důchod, a současně obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý také pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a rozsudek ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud nepochybil, když ve svém rozhodnutí vycházel z posudku PK MPSV, který dle názoru Nejvyššího správního soudu splňuje všechny výše zmíněné požadavky na něj kladené. Vyplývá to ze skutečnosti, že posudek se zabýval všemi obtížemi namítanými stěžovatelkou, i těmi, o nichž zjistil doklady ve zdravotnické dokumentaci. V posudkovém závěru všechny zmíněné obtíže zhodnotil a zvážením všech dospěl ke konečnému výsledku, a to způsobem přesvědčivým a pochopitelným pro soud. O jeho přesvědčivosti svědčí také skutečnost, že ke stejnému posudkovému závěru ohledně invalidity stěžovatelky dospěl i posudek okresní správy sociálního zabezpečení. Krajský soud tak neměl důvod napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalované, ačkoliv měla ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Krajský soud svým usnesením ze dne 4. 6. 2009, č. j. 50 Cad 6/2008 - 84, ustanovil JUDr. Leoše Strouhala, advokáta, se sídlem Vraclavská 200/II, Vysoké Mýto, zástupcem stěžovatelky pro řízení o kasační stížnosti. Ustanovený advokát vyčíslil svou odměnu za zastupování stěžovatelky částkou 6753 Kč, přičemž za jeden úkon účtoval 2100 Kč a požadoval odměnu za dva úkony, a to jeden úkon za ustanovení advokátem a druhý úkon za doplnění kasační stížnosti. Dále ustanovený advokát požadoval cestovné a náhradu za promeškaný čas za studium spisu a daň z přidané hodnoty z vyčíslené odměny. Cestovné je požadováno za cestu automobilem z Vysokého Mýta do Pardubic a zpět, což je 40 km, náhrada za jeden kilometr činí 5,94 Kč, cesta byla vykonána osobním automobilem Škoda Octavia SPZ X. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatelky v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání doplnění kasační stížnosti, ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí v souladu s § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Zástupci stěžovatelky náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby a v souvislosti se studiem spisu u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, náhrada za promeškaný čas dle § 14 advokátního tarifu ve výši 400 Kč a náhrada cestovních výdajů dle § 14 odst. 1 a 4 advokátního tarifu ve výši 475 Kč. Takto vypočtenou částku Nejvyšší správní soud zvýšil v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. o 19 %, neboť zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 1993 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak stanovil přiměřenou lhůtu. K dalším požadavkům ustanoveného zástupce Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemají zákonný podklad.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. prosince 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu